

Isten csábított el...

Tisztelt tanárok, meghívott vendégek, családtagok, barátok, kedves diáktársak!

Isten csábított el minket, és mi engedték ezt neki. Talán furcsa ez a gondolat, de ennek a csábításnak engedünk akkor, amikor átléptük a főkapu bejáratát 6 évvel ezelőtt, és felvételizni jöttünk. Ennek a csábításnak engedve álltunk meg itt együtt, tettünk fogadalmat szívre helyezett kézzel, és indultunk el azon az úton, amelyre Ő maga hívott el, és jegyzett el magának. Akkor még nem tudtuk, hogy lesznek, akik lemorzsolódnak tőlünk, és lesznek, akik csatlakoznak hozzánk az évek során. Akkor még nem tudtuk, hogy a 9. csapás miként válhat számunkra is valósággá esténként a lépcsőházban, a tantermekben és a folyosókon. Akkor még nem tudtuk, hogy nem szükséges kimennünk ahhoz, hogy a téli kabátunkat felvehessük. Akkor még nem tudtuk igazán, hogy mit fogadtunk meg és mi vár ránk.

Hat esztendő, amely felejthetetlen, meghatározó és fergeteges lesz. Mindezt persze nem hittük volna el, ha valaki közmunka közben, vagy az első EET óra után mondta volna el nekünk. Most pedig itt állunk, és amikor visszatekintünk az itt töltött évekre, akkor elmondhatjuk, hogy mindez tapasztalati valósággá vált számunkra. Ugyanis baráti kapcsolatok alakultak ki, szívek találtak egymásra, és fonódtak össze egymással. Számptalan csalódás és emelkedett pillanat, elkeseredettség és reményteljesség, bánattal telített és örömteljes mozzanat színezte itt létünket. Emlékek tömkelegét tudnánk szavakba öntve sorolni, reggeli kávézásokat és beszélgetéseket, éjszakába nyúló gondolatcsereket, vizsgára való közös készüléseket, amikor is egy-egy Ószövetség és Lelkigondozás vizsga előestéjén, a sokak számára ismert szállóigével biztattuk egymást: „Fel a fejjel, semmi remény.”

Ezekben a pillanatokban pedig egyre egyértelműbbé vált számunkra, hogy a jelen lét nem csak a tanórákon fontos, hanem az interperszonális kapcsolatainkban is elengedhetetlen. Ami azonban igazán lényeges, hogy ebben a hat évben lehetőségünk nyílt arra, hogy minél többet megtudjunk szubjektív egzisztenciánk dimenziójáról, azaz önmagunkról, valamint a Numínózumról, יהוה-צבאות-ról, a Preexisztensről, létünk alapjának Eszkatológiai Manifesztációjáról, a Paraklétoszról, akit a mindennapokban csak így emlegetünk: Atya, Fiú, Szentlélek.

Ezen ismeretek elsajátításában és gyarapításában segítettek önök, kedves tanár urak és nők, amit ezúton is köszönünk. Voltak persze olyan pillanatok, amikor a vizsgán nem tudtuk eldönteni, hogy a mosoly az arcukon a jó feleletünknek, vagy az eddig még nem ismert, de általunk kreált új kutatási eredményeknek a következménye. Ilyenkor tudtuk, ha az utóbbi miatt derülnek, akkor számunkra לֹא יָדָעָה (nincs kegyelem). Ugyanakkor nem egyszer tapasztaltuk meg azt is, annak ellenére, hogy nem ismertük fel a Hif'il formát, hogy összekevertük a fontos évszámokat, hogy nem voltunk eléggé tájékozottak a kortörténeti és a bevezetéstani kérdésekben, hogy rendszer szemléletünk eléggé rendszertelen volt, mégis elkezdtek írni indexünkbe, és átmentünk kegyelemből, hit által.

Mind erről pedig nem csak mi, hanem ti is, kedves diáktársaink, tudnátok mesélni. A reggeli précesekről, amelyen álmosan, olykor pizsamában és papucsban vettünk részt. A rituális jegyzet megsemmisítéséről, a közös zenés együttlétekről. De ti még ne meséljétek, éljétek meg azokat az alkalmakat, amelyek lehetőséget nyújtanak az egymással töltött időre és a fejlődésre. Ne a padokon heverő, hanem a szívekbe vésett QR kódok ösztönözzenek titeket arra, hogy legyetek jelen egymásnak és egymásért. Így a kötelezettség lehetőséggé, a

kényszeredettséggé és a háborgás érdeklődéssé formálódhat át. Ezt pedig nem úgy mondom, mint egy érintett kívülálló, hanem mint egy közületek, aki tudom, hogy ez sokszor mekkora küzdelemmel és erőfeszítéssel jár, főként 7:45-kor.

Ezekkel a gondolatokkal, kedves tanáraink és diáktársaink, nem búcsúzkodni szeretünk volna, hanem elköszönni annak reményében: „Meglásd, újra látjuk egymást!” – és addig is: „Szent kezében őrizzen meg Ő!”

Horváth József

MA másodéves hallgató